

# CAPITOLUL 1

## Deirdre

Nu știam ce să port la înmormântare. În oricare altă zi, i-aș fi cerut sfatul surorii mele, pentru că ea știa întotdeauna cum trebuie făcute lucrurile. Dar Caro era moartă și nu aveam să-i mai aud niciodată vocea blândă, ușor răgușită.

După ce am scos fiecare piesă vestimentară pe care o dețineam – toate negre – din mica nișă pe care o foloseam pe post de dulap, am ales o tunică ce putea trece drept rochie. Apoi mi-am pus o pereche de colanți și un cardigan care îmi ascundea tatuajele de pe brațe. În picioare mi-am luat niște pantofi cu toc scumpi și deloc practici, care nu puteau fi decât un cadou de la sora mea.

Urcând scările din apartamentul meu de la subsol din Queens, am simțit un nod în stomac. Dar abia când am luat metroul spre Manhattan și am ajuns în fața bisericii m-am simțit cu adevărat ca un impostor.

– Numele și invitația? m-a întrebat un agent de pază în uniformă.

– Deirdre Crawley. Sunt sora Carolinei Thraxton.

Agentul a spus ceva ce nu am înțeles, fiindcă priveam fațada bisericii, copleșită de un sentiment de déjà-vu. Peste tot găsești biserici catolice cu scene sculptate în

piatră, reprezentând Învierea sau Ziua Judecării. Dar asta avea în centru Răstignirea, reprezentată cu o intensitate sumbră, care mi-a golit pieptul de aer.

– Sfântul Vincent Ferrer, am murmurat. Aici a fost sora mea mireasă, cu patru ani în urmă.

– Care e numărul de pe spatele invitației tale? a întrebat agentul, vizibil nesigur, dacă trebuia să fie politicoasă cu mine sau nu.

Am clipit, încercând să-mi amintesc. Unul dintre slujitorii familiei Thraxton livrase invitația luni, la ora șase seara. În amintirea *Carolinei Anne Thraxton*, scria cu litere negre, reci, embosate pe un carton gros, ivoriu. *Vă invităm să fiți alături de noi la serviciul memorial, urmat de prânzul comemorativ.* Mă îngroziseră vițele negre, elegante, dar spinoase, care înconjurau numele ei, gata să-l sufoce.

– Începea cu un șapte. Pe spate erau șase cifre, însă doar una îmi venea în minte. Am aruncat invitația pe raftul bibliotecii imediat ce am citit-o și de atunci nu m-am mai uitat la ea.

– Aveți nevoie de acel cod, a insistat agentul de pază. Altfel nu puteți intra.

În acel moment, mi s-a schimbat instant dispoziția. Abia dormisem în noaptea dinainte; adevărul era că abia închisesem ochii de când murise sora mea, cu o săptămână în urmă. La biserică am ajuns pe pilot automat, mergând până acolo ca un zombie. Cum acest nemernic insensibil era primul obstacol real pe care-l întâlneam, toată durerea mea s-a transformat brusc în furie.

– Sora mea e moartă și tu nu mă vei opri să intru la înmormântarea ei?!

Vocea mea era tăioasă ca o lamă.

De parcă ar fi simțit că vreau să-l lovesc, agentul de pază s-a dat brusc înapoi. M-am strecurat pe lângă el și am urcat în fugă treptele.

În interior, trandafiri albi înfloreau ca o ciumă peste lemnul întunecat al fiecărei strane. Invitații îmbrăcați în ținute couture râdeau și bârfeau. Panglici albe și tulle se înfășurau în jurul buchetelor imense de la capătul fiecărui rând. Biserica arăta exact ca în ziua nunții lui Caro și mă simțeam la fel de inadecvată ca atunci.

Aș fi izbucnit în plâns exact în momentul ăla dacă agentul nu mi-ar fi răsuflat în ceafă chiar atunci.

– Nu are invitație, a spus el, să audă cât mai mulți din jur. Nu are ce căuta aici.

Am dat să plec, dar mi-a apucat încheietura mâinii. Am tras aer adânc în piept. *Caro, te rog să mă ierți că o să lovesc pe cineva la înmormântarea ta.*

– E agresivă. M-a împins ca să intre, se văita agentul, în timp ce mă întorceam, strângându-mi pumnul drept.

– Serios? răspuse o voce șireată. Consideră-te concediat.

Mi-am desfăcut pumnul, să nu mi se poată citi intenția pe care o avusesem. Juliet Thraxton stătea acolo, cu umerii ei lați și cu oasele mari, îmbrăcată într-un costum negru mulat, cu două broșe cu diamante prinse pe rever. Părul ei blond platinat era strâns într-un coc și ascuns sub o pălărie neagră cu pene, completată de un voal scurt. Arăta ca un accesoriu dintr-un film vechi, purtat de o văduvă care plătise pe cineva să-i împuște soțul.

Gura ei plină, vopsită într-un roșu aprins, a continuat să vorbească:

– Îți pare că glumesc? l-a întrebat pe paznic. Nu glumesc. Pleacă.

Fața lui era roșie ca focul.

– Dar ea...

– Te-a împins din drum. Am auzit.

A fluturat din mână spre el, ca și cum ar fi fost un țânțar.

– Thraxtonii nu angajează ratați. Dispari.

El s-a retras, bombănind furios.

– Mulțumesc, am spus precaut. Caro obișnuia să spună că datul oamenilor afară îi oferea lui Juliet, cumnata ei, un scop în viață.

– Mă așteptam de la tine să însuflețești chiar și o înmormântare.

M-a măsurat atent, din cap până-n picioare, și și-a ridicat o sprânceană, de parcă dezamăgisem din nou. Juliet era regina remarcilor înțepătoare și a comentariilor ironice, iar pentru o clipă am crezut că era pe punctul de a mă ataca. În schimb, a oftat.

– Probabil vrei să-l vezi pe Teddy, a spus. E în față, cu bona lui.

– Cum se simte?

– E greu pentru el. Săracul copil!

A făcut un pas să plece, dar s-a întors pentru o ultimă replică:

– Nu căuta necazuri. Te găsesc ele pe tine oricum, a adăugat ea enigmatic, înainte de a se retrage elegant.

Nu eram sigură dacă se referea la incidentul cu paznicul sau la tatăl meu. Am privit prin mulțime, dar nu l-am zărit. Probabil că urmărea totul de la distanță, ca un monstru aflat la vânătoare.

Mă simțeam expusă, ca și cum aș fi defilat pe culoarul central al bisericii. Oamenii își întorceau privirile spre mine, dar nu eram atât de importantă, încât să-mi vorbească. Sicriul surorii mele trona în fața altarului, dar încă nu eram pregătită să merg spre el. Așa încât l-am căutat din priviri pe nepotul meu.

Teddy purta cel mai mic și mai elegant costum negru din lume, completat cu o floare albă la rever. S-a ridicat în picioare pe bancă să mă îmbrățișeze.

– Mătușa Dee, a oftat Teddy aproape de gâtul meu.

Ce i-aș fi putut spune unui copil de trei ani și jumătate, a cărei mamă murise pe neașteptate? Toți cei care o cunoscuseră pe Caroline erau încă zguduiți de șoc. Dacă mie îmi era greu să înțeleg, pentru fiul ei trebuia să fie de-a dreptul imposibil. Nu aveam idee ce îi spusese tatăl lui.

– Ești un băiat puternic, nu-i așa?

*Puternic* era cel mai mare compliment pe care îl putea oferi cuiva familia mea. *Drăguț* era în regulă, *deștept* era bine, dar ceea ce ne doream să fim, mai ales, era *puternic*.

– Da, a răspuns el, mândru.

Gloria Rivera, bona lui, s-a ridicat în picioare. Avea undeva între treizeci și cincizeci de ani - era imposibil de spus - minionă, cu părul negru ca abanosul, cu fața rotundă și cu ochii plini de compasiune.

– Îmi pare atât de rău, Deirdre.

– Mulțumesc.

A fost singura persoană de acolo care mi-a spus aceste cuvinte.

Când, în cele din urmă, Teddy mi-a dat drumul din îmbrățișare, m-am îndreptat spre sicriul surorii mele, trasă spre ea ca de un fir invizibil. Partea superioară era